

Věc C-256/09

Bianca Purrucker

v.

Guillermo Vallés Pérez

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná Bundesgerichtshof)

„Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon
rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti –
Nařízení (ES) č. 2201/2003 – Předběžná nebo zajišťovací opatření –
Uznávání a výkon“

Stanovisko generální advokátky E. Sharpston přednesené dne 20. května
2010 I - 7356
Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 15. července 2010 I - 7408

Shrnutí rozsudku

1. *Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003 (Nařízení Rady č. 2201/2003, články 8 až 14)*

2. *Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003*
(Nařízení Rady č. 2201/2003, články 20 a 39)
3. *Soudní spolupráce v občanských věcech – Příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti – Nařízení č. 2201/2003*
(Nařízení Rady č. 2201/2003, články 20 až 27)

1. Jestliže v souladu s nařízením č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000 příslušnost k rozhodování ve věci samé soudu, který nařídil předběžná opatření, nevyplývá zcela zjevně z toho, co je uvedeno ve vydaném rozhodnutí, nebo jestliže toto rozhodnutí neobsahuje zcela jednoznačné odůvodnění týkající se příslušnosti k rozhodování ve věci samé tohoto soudu, s odkazem na jeden z případů příslušnosti uvedených v člancích 8 až 14 tohoto nařízení, lze dospět k závěru, že uvedené rozhodnutí nebylo přijato v souladu s pravidly příslušnosti stanovenými uvedeným nařízením. Toto rozhodnutí však může být přezkoumáno s ohledem na článek 20 tohoto nařízení, který se týká předběžných a zajišťovacích opatření, za účelem ověření, zda se na něj toto ustanovení vztahuje.
2. S ohledem na důležitost předběžných opatření, ať jsou vydána soudem příslušným k rozhodování ve věci samé, či nikoli, která mohou být nařízena ve věcech rodičovské zodpovědnosti, zejména na jejich možné důsledky pro děti nízkého věku, konkrétněji pokud jde o dvojčata oddělená jedno od druhého, a s ohledem na skutečnost, že soud, který nařídil opatření, vydal případně osvědčení podle článku 39 nařízení č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000, zatímco platnost předběžných opatření uvedených v tomto osvědčení je podmíněna podáním návrhu na zahájení řízení ve věci samé do 30 dnů, je třeba, aby osoba dotčená takovým řízením, i když byla vyslechnuta soudem, který vydal opatření, mohla podat opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým byla stanovena tato předběžná opatření, za tím účelem, aby před soudem odlišným od soudu, jenž vydal uvedená opatření, a rozhodujícím v krátké lhůtě zpochybnila zejména příslušnost soudu, který vydal předběžná opatření, k rozhodování ve věci samé nebo, pokud

(viz bod 76)

z rozhodnutí nevyplývá, že soud je příslušný k rozhodování ve věci samé nebo se prohlásil příslušným k rozhodování ve věci samé na základě tohoto nařízení, splnění podmínek stanovených v článku 20 uvedeného nařízení, tedy že:

- dotčená opatření musí být naléhavá,
- musí se týkat osob nebo majetku nacházejících se v členském státě, v němž je sídlo uvedeného soudu, a
- musí mít dočasnou povahu.

Tento opravný prostředek musí být možné podat, aniž je tím předjímáno, že osoba, která jej podala, jakkoli souhlasí s příslušností k rozhodování ve věci samé, kterou si popřípadě přiznal soud, který vydal předběžná opatření.

(viz body 77, 97, 98)

3. Ustanovení článku 21 a následujících nařízení č. 2201/2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení č. 1347/2000 se nepoužijí na předběžná opatření týkající se péče o dítě, na která se vztahuje článek 20 uvedeného nařízení. Legislativní historie i z rovnocenných ustanovení předchozích nástrojů, jako jsou nařízení č. 1347/2000 a Úmluva Brusel II. Použití systému uznávání a výkonu stanoveného nařízením č. 2201/2003 na předběžná opatření v kterémkoli jiném členském státě, včetně státu, který je příslušný k rozhodování ve věci samé, by krom toho způsobilo riziko obcházení pravidel o příslušnosti stanovených tímto nařízením a riziko „forum shopping“, což by bylo v rozporu s cíli sledovanými uvedeným nařízením, a zejména se zohledněním nejvlastnějšího zájmu dítěte přijetím rozhodnutí, která se ho týkají, soudem nacházejícím se v blízkosti jeho obvyklého bydliště, považovaným zákonodárcem Unie za soud schopný nejlépe posoudit, co odpovídá zájmu dítěte.

(viz body 84, 91 a výrok)